

Tým: **Plyšový radiátor**
Akce: **Za nosem II**
Datum: 29.6.-1.7.2007
Místo: Hradec Králové, Jaroměř
Účast: Jirka, Ondra, Lenka, plyšový radiátor

Někdy v zimě, kdy nebylo co dělat (tedy ještě než vypukla Lamí stezka) jsem si prohlížel šifry z her co na nich ještě radiátor nikdy nebyl. První stadium závislosti, řekl by psychiatr... Stránky Za nosem ani šifry prvního ročníku (ani účast) sice nevypadaly nijak super dokonale, zato trasa ročníku nádherně. Pak se objevila informace že letos se pojedje na kolech. Pojal jsem nápad, že si uděláme rodinný výlet, žádné ústřední topení rozžhavené do běla. Kolo má jednu fantastickou výhodu, že si člověk může vzít spacák, jídlo a spoustu dalších příjemných věcí a nevláčí to všechno na zádech.

Blížil se termín, sháněl jsem brašny na kolo, zbyli jsme tři. Chtěl jsem aktivovat posily z řad kmenových členů UT a do toho začal Bezvíček. Takže najednou byl pátek poledne, já s Ondřejem jsme montovali kola v Novém Městě a Lenka seděla ve vlaku z Prahy do Hradce. Takhle jsme vypadali hodinu před startem:

V Sukových sadech prázdnou, po chvíli objevujeme jednu podezřelou skupinku s koly. Po chvíli hledání odhalujeme pořadatele a dostáváme brožurku se spoustou rad do života, informacemi o historii města a tak. No největší dřina bylo najít text šifry.

Na konečné trojky se bavíme nad testem ... "Řidič na jízdním kole znamená o změně směru jízdy d) Dává hlasitým křikem" a další perly, nicméně na otázku č. 13 odpovídáme špatně a GPS registruje první zbytečné kilometry. **Další šifra** je jasný průchodřák, vesnice podle stromu je jasná Bukovina, valíme tam. Grrrr. Tak to už bylo 20 km navíc, Borovice je přesně na druhou stranu.

Bereme třetí šifru na trase a máme 35 km... Než spočítáme matice M6 na rozhledně tak se přičítá další tým. Jsme rádi, že máme alespoň chvíli společnost, navíc se můžeme bavit tím, jak postupně zjišťují, že se "chvilku" zdrží...

Setmělo se a přichází první krize, **píchačky** odolávají všem pokusům o využití prvních písmen i čísel. Tak v Králově Lhotě vytahujeme spacáky a dost překvapíme místního občana který vyrazí vyzvednout nezdárnou dceru ze zábavy. Ustlali jsme si totiž na jeho vjezdu do garáže. Za svítání si voláme o náповědu, je to jasné a jede se dál.(Jirka)

Spánek a sílící denní světlo povzbudily organismus a tak s chutí vyrazím na obhlídku **Jásenné**. Škoda, že zrovna na druhou stranu než se nacházelo č.p.154, a tak když se vrátím z výletu na místo srazu, Jirka s Ondrou už mi oznamují, že rovnou pokračujeme na nějaký Balcarův kopec. Cestou míváme jeden tým lušticí spící před obecním úřadem, ale nenecháme se znervóznit a luštit začínáme o kousek dál až poté, co jsme se přesvědčili, že na kopci opravdu nic neblíká. Římské číslice odolávají, tak nasazujeme hrubou sílu: "Najdi mi v mapě vesnici na sedm písmen, kde 3. a 5. písmeno je stejné a 2. a 4. jsou samohlásky." "Co třeba Rasošky?" Metodou cílené manipulace pak vymyslíme způsob, jak jsme k tomu došli, aby ve druhém sloupci tím samým systémem vznikla vodárna, a vyrazíme spokojeně dál.

U vodojemu se překvapeně zapisujeme na první místo pořadníku a odesíláme sms. Z odpovědi okamžitě dostáváme Josefov západ a vyrážíme, po cestě odhalujeme celý princip a tak už najisto míříme k bastionu 1. Po důkladném prozkoumání příkopu voláme orgům a o chvíli později už v jejich doprovodu sestupujeme do **josefovského podzemí**. První svíčka vydržela přesně na vnější okruh, při průchodu startem tedy bereme novou a po necelé hodině systematického prolézání všech chodbiček vycházíme ven se čtrnácti dárečky a nezapomenutelným zážitkem navrch. Jeden by nevěřil, co všechno se dá provádět s osmadvaceti písmenky, ale

když už se podruhé přijdou orgové ujistit, že máme správně celá slova, přece jen první písmena opustíme a konečně můžeme vyrazit ke **Komenského mostu**.

Zatímco s Jirkou počítáme dvanáctá, čtrnáctá a jiná písmenka, Ondra vyráží pro nápovědy. Vrací se s Jihlavou, takže je to jasné - Dačice, Krušovice, Žatec... - zkusíme první písmena, první a druhé písmeno - DAKSZE je přece blbost - Jirka se jde proběhnout a po objevení Roztok u Křivoklátu tušíme zradu a když přítelkyně na telefonu prozradí, že Dačický pochází z Kutné Hory, není co řešit a vyrážíme na **KUKS**.

Díky orgům za další krásný zážitek na trase! Poznávka ctností a neřestí stála za to, škoda že to brzy zkazilo objevení cedule s popisky. Nicméně cedule dost urychlila řešení (s šestadvacítkou nás už nikdo nenachytá, princip jsme měli dřív než jsme došli k sochám) a za chvíli už se potíme v kopci k **Braunovu betlému**.

(Ještěže cestou byly ty maliny, jinak bych chlapy k zastávce

nepřesvědčila:-) Tady nám snad nejdéle ze všeho trvalo hledání šifry (za to jsme si velmi dobře prohlédli jeskyni s poustevníkem). Morseovka z toho svítila, takže šlo jen o správné rozdělení do skupin a už zase šlapeme dál.

S jídelním lístkem se rovnou přesouváme do hospody na oběd. Plný žaludek a sluníčko udělaly své a tak spíš přemýšlím, jak se udržet vzhůru než jak si Luba vybíral jídla. Nápověda nám prozradila to, co jsme už hodinu měli, bohužel aplikovat znovu morseovku nás nenapadlo. Voláme si o řešení a rveme si vlasy, na tohle jsme přijít mohli... Rozhořčení nad vlastní blbostí nás aspoň probralo, takže ani nemám čas pokochat se nádhernou **pohádkovou přehradou** a už jsme zase v sedle.

V Bílé Třemešné nakupujeme zmrzlinu a malou sváču (v cíli si přece normálně dojdeme na večeři) a já začínám trochu nervóznět při pohledu na **vrchol Zvičiny** tyčící se před námi. Volíme trochu dobrodružnější postup po zelené značce, naštěstí se většina dá vyjet, tlačít plně naložené kolo už mi opravdu dělá problémy. Za odměnu nás na hřebeni čeká romantický výhled na okolní krajinu a do vesnice už je to jen kousek skoro po rovině. Ale co je to támhle nahoře za věž? No to snad ne...Je to kostel. Mohlo nám to dojít dřív, přece nás orgové nepřipraví o ten jedinečný výhled z nejvyššího vrcholu. Takže znovu nejlehčí převod a dalších pár metrů nahoru. Konečně. GPS hlásí rovných 100km.

Kdyby mi v tu chvíli někdo řekl, že mě čeká ještě dalších 58km, asi bych rovnou vyrazila na nejbližší vlakovou zastávku...Naštěstí jsme si mysleli, že už jsme skoro v cíli, a lehká šifra následovaná rychlým postupem skopce náš optimismus jenom posílily.

V Miletíně krásná šifra na krásném místě, avšak s velmi ošklivým výsledkem pro nás. To, že "tři sta" jsou dvě slova, nám z telefonu nedošlo (navíc "u hradu" a "v lese" byla taky

záměna dvou slov) a azimut 310° nás stál 1,5h a velmi mnoho fyzických i psychických sil. Došly i poslední zásoby jídla, začínalo se stmívat a já už jsem kvůli zádům a kolenům musela co chvíli zastavovat a začínala jsem proklínat den, kdy jsem se rozhodla vyrazit na tuhle akci.

Naštěstí **hospůdka Za nosem** byla opět pěkná šifra, kterou jsme docela brzy vyluštili, a s informací od orgů, že si jedeme pro poslední šifru, se přece jen šlapalo o něco líp. Navíc **ve Velichovkách** jsme potkali po dlouhé době nějaký tým (i když pěší) a nálada se zas o něco zlepšila. Ne však na dlouho - když jsme znovu byli odkázáni na papír s píchačkami, zmocnila se mě trochu deprese - vždyť do tohoto jsme před asi 20h zírali opravdu dlouho a to, že se počet lidí mírně snížil, nás tak moc nepovzbudilo. Únava a vidina blížícího se cíle přispěla k urychlení rozhodnutí zavolat nápovědu, se kterou už to po menším boji vyšlo. Nebyla jsem sice moc přesvědčená o tom, že **POKRACUJTE MEZI GARAZE U STANICE VL** je kompletní řešení a že opravdu máme vyrazit do Jaroměře (měla jsem panickou hrůzu z dalšího zbytečného výletu), ale Jírka byl rozhodnutý, tak jsme vyrazili. U zastávky v Jaroměři byli nějaké malé garáže, které jsme podrobili důkladnému průzkumu, abychom se přesvědčili, že opravdu máme pokračovat až na hlavní nádraží. Cestou jsme si ještě prohlédli blízkou polorozpadlou starou továrnu a po marném prolézání bordelu mezi garážemi a dalším telefonátu orgům jsme konečně úspěšně našli fujtajblkyblík a **v neděli 1.7. v 00:50 odeslali cílovou sms.**

Na závěr tedy díky orgům za:

- nápad uspořádat cyklošifrovačku. Bylo to zase něco jiného a (pro mě) sice trochu boj o přežití, ale jinak nezapomenutelný zážitek!
- dokonalý vlastivědný výlet. Krásná trasa navíc doplněná šiframi, které donutili člověka si místo opravdu prohlédnout. Už se těším, kam se podíváme příště:-)
- pěkné šifry (Erben, hospůdka - jídelní lístek i účet, Josefovské dárečky, piva, Kuks)
- chleba a buřty v cíli, které nás zachránili před smrtí hladem (neb jsme poněkud podcenili zásobování vzhledem k nečekané délce trasy) a vůbec celé zázemí s možností přespání.

A protože vždycky je co zlepšovat, tak tady je i pár připomínek:

- hledání šifer na stanovišti - myslím, že není úplně šťastné, dělat z toho součást hry; při větší účasti se tím navíc znevýhodní týmy, které přijdou na stanoviště první
- doporučit konkrétní vydání mapy; kdyby bylo, čekala bych, že například ten hřbitov v azimutu od Erbeny v mapě bude, což by potvrdilo správnost řešení (jinak nebylo jak azimut ověřit). Také Borovice se určitě v automapě 1:200 000 špatně hledala...

(Lenka)

